

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de Juni 1888.

37te Aargang.

Dr. Edward Isaacsons Grunde hvorfor han nu tror paa Kristus*).

(Fra Deseret News.)

Da jeg er bleven anmodet af mange af mine jødiske Brødre om at give mine Grunde, hvorfor jeg nu tror, at Jesus af Nazareth er Jødernes Messias, vil jeg her fremsætte dem.

Det Skriftsted, som jeg agter at gaa ud fra og lægge til Grund for mine Betragtninger, findes i 1ste Moje. 3, 15, og lyder saaledes: „Og jeg vil sætte Fjendskab imellem Dig og imellem Kvinden, og imellem din Sæd og imellem hendes Sæd; den samme skal sønderknuse dit Hoved, men Du, Du skal jaare hans Hæl“. Derfor siger Esaias i 7. Kap. 14: „Se, en Jomfru er frugtommelig og føder en Søn, og Du skal kalde hans Navn Immanuel“, (Gud med os) det vil sige: Gud bor iblandt os i vor Natur. Baade Jøder og Kristne ere enige om, at denne Text bestemt hentyder til Messias og er den første Forjættelse af den Slags, som vi have i Optegnelserne.

Ved dette Udgangs Punkt staa derfor Jøder og Kristne paa samme Grund, idet de tro,

- 1) At en Messias skulde fødes.
- 2) At denne Text indeholder den første Forjættelse angaaende ham.
- 3) At han skulde være Kvindens Sæd eller Afkom.
- 4) At han skulde knuse Slangens Hoved, og
- 5) At Satan skulde jaare hans Hæl, eller at Forløsningen kunde kun tilvejebringes formedelst Messias Død.

Angaaende disse fem Punkter ere baade Jøder og Kristne enige, men derefter afvige de Kristne, idet de paa staa, at Messias, som er Verdens Frelser, er kommen og virkeliggjort igjennem Jesus af Nazareth, som levede, led, døde, opstod og opsoer til Himmelen, medens Jøderne benægte dette. Lad mig derfor med Alvor og Upartiskhed

* I Forbindelse hermed, læs Stykket om „En jødisk Rabbiner blandt Mormonerne“.

overbeje begge Sider af Sagen og med et oprigtigt Niisje om at forstaa Sandheden, jøge at finde, hvad der er skrevet:

- 1) Angaaende Messia's Person.
- 2) Messia's Slægt-Linie.
- 3) Tiden for Messia's Komme.
- 4) Messia's Embede og
- 5) Bevijerne for, at han var Messias.

Den berømte Historieforfatter Josephus siger, efterat have omtalt et mislykket Oprør imod Pontius Pilatus: „Paa denne Tid levede der en viis Mand ved Navn Jesus, om det ellers er rigtigt at kalde ham et Menneske; thi han gjorde underfulde Gjeringer og underviste de Mennesker, som elskede Sandheden. Han drog mange baade Jøder og Hedninger efter sig. Denne var Kristus, og da Pilatus, paa Opfordring af vore ledende Mænd, havde dømt ham til Korsfæstelse, saa svigtede de, som havde elsket ham fra Begyndelsen, ham dog ikke; thi han viste sig levende for dem paa den tredje Dag, ligesom Guds Profeter havde forudsjagt, og ti Tusinde andre forunderlige Begivenheder skete med ham. De Kristne, som kaldes saaledes efter ham, eksistere endnu indtil denne Dag“.

For at være skreven af Josephus, der var en Fjende af Kristendommen, er dette tilvisse en forbausende Erklæring.

At Messias skulde være af Davids Slægt, vil man se af Sal. 2, 7. „Du er min Søn; jeg fødte Dig i Dag“, men at Messias ogsaa skulde besidde en højere Natur jés klarlig af Sal. 110, 1, hvor der staar: „Herren jagde til min Herre: Sid hos min højre Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fodders Fodstauemel“. I Grund-Texten læses det: „Abonai“ (Jehova) og Ordet Abonai, bethder alle Tider i det hebraiske Sprog, Jehova.

I denne Salme kalder David Messias tydelig nok Jehova. I Forbindelse hermed er et ophøjet Væsen omtalt i 1ste Moje 21, 17—18 som „Hans Engle Abonai“, (Jehovas Engel) idet Hagar beder til Gud under dette Navn. Hvad kunne vi derfor saa ud af Udtrykket, Herrens Engel, paa dette Sted? Han kan ikke blot være en almindelig Engel, og er derfor ingen anden end Messias, men Messias er Jehova. Som Kvindens Sød eller Afkom er han Menneske, men, som den der giver Forjættelsen er han Gud. Som Davids Søn er han menneskelig, men, som Davids Herre er han guddommelig. Som en Efterkommer af Abraham er han Menneske, men, som den der velsigner ham er han Gud, og Esajas, som ved profetisk Syn stuede gennem Fremtidens Slor og saa Messia's Komme, siger om ham: „Thi et Barn er os født, en Søn er givet os, og Tyrstendommen skal være paa hans Skuldre, og hans Navn skal kaldes Underlig, Raadgiver, vældig Gud, Evigheds Fader, Fredsyrste“. (Esajas 9, 6).

Som et Barn er han menneskelig, men, som Messias er han guddommelig; som en Søn givet, er han Menneske. Profeten Jeremias skriver: „Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil oprejse David en retfærdig Vægt, og han skal regjere som en Konge og handle kloge-ligen, og gjøre Ret og Retfærdighed paa Jorden. I hans Dage skal Juda frelses og Israël bo tryggeligen; og dette er hans Navn, som man skal kalde ham: Herren, vor Retfærdighed“. (Jer. 23, 5—6).

Saaledes se vi, at Messias skulde nedstamme fra Abraham, Isak, Jakob, Juda, Jeseje og David. I saa Henseende ere Jøderne enige med os. Lad mig nu næst undersøge om Kristus, som af Folket blev kaldet Messias, nedstammer fra Abraham.

I Matthæi Evangelium 1ste Kap. ere sytten Vers benyttede til at efterspore Kristi Slægtlinje fra Abraham og til Maria, Jesu Moder efter Kjødets, jaavel som hans Plejefader Josef, og det viser, at denne Linje udgjør to og fyrrethve Led.

Kristi Slægtregister har været underkastet den omhyggeligste Underjøgelse, og der kan ikke være den allerringeste Tvivl eller Mistanke vedrørende dets Vgthed. Det staa som et uomstødeligt Vidnesbyrd om, at Kristus er af Abrahams Sæd, gennem hvilken Messias skulde fødes. Aldrig har noget Folk været mere omhyggeligt for at bevare sit Slægt-Register end Oldtidens Jøder, saa at man gennem et Tidrum af ikke mindre end fire Tusind Aar derved har været i Stand til at følge det tilbage og udfinde, hvem der vare Kristi Forfædre.

Hvilke Slutninger vil man komme til efter disse Underjøgelser?

- 1) At Messias skulde nedstamme fra Davids Hus.
- 2) At Jesu Kristus er nedstammet fra det Hus og
- 3) At Kristi Slægt-Linje, sammenlignet med andre Kjendsgjerninger, som staa i Forbindelse med hans Fødsel, viser at han er Messias.

Lad os dernæst klassificere de væsentligste Profetier angaaende ham:

- 1) Messias skulde komme medens det andet Tempel stod.
- 2) At han skulde komme fire hundrede og halvfemsindstyve Aar efter Jerusalems Gjenopbyggelse og under det romerske Kejserdømme og
- 3) At en Konge skulde regjere over Jøderne, som skulde være den sidste Monark af Juda Hus.

Paa den Tid da Kristus kom, stod Templet endnu i al sin Herlighed, som en Gjenstand for Verdens Beundring

og Forbauelse. Der var ikke en Sten i den mægtige Bygning uden den jo var paa sin Plads og det saa ud som om den kunde staa i mange Hundrede Aar, og dog skete det, at i en utrolig kort Tid derefter, fandtes der ikke mindste Spor tilbage af den herlige Bygning.

Ved Kristi Komme vare Jøderne underkastede den romerske Regjering, derfor var det, at der i Augusti Rege- ringstid skete en Folketælling. De maatte betale Kejseren Stat og havde ingen Ret til at domme i Livs-Sager.

Men, vil man spørge, hvorledes vil dette harmonere med Jakobs Profeti, at Sceptret ikke skulde vige fra Juda førend Shiloh kom? Meget let; thi Jøderne havde endnu en Konge og havde deres egne Love, deres egne Raad, deres egne Øvrigheder, og kun den højeste Myndighed hvilede i Kejsersens Hænder.

Juda Stamme var den Gang den eneste, som var tilbage; de andre eksisterede ikke eller ogsaa vare de tabte iblandt Nationerne. Sceptret var endnu hos Jsrael, men kom da Shiloh og saa maatte Sceptret vige, og det er vel værd at lægge Mærke til, at netop det Aar, i hvilket Kristus, som kaldte sig selv Shiloh, offentlig fremtraadte, veg ogsaa Sceptret fra Juda, idet Kong Archelaus blev affat, og en romersk Statholder beskikket. Derved var Juda Rige tilintetgjort.

Her har vi en Profeti, udtalt 1689 Aar før den blev opfyldt, som Bevis for at Messias, som Moyses og de andre Profeter havde skrevet om, allerede var kommen og tilstede i Jesu Kristi Person; den Eneste, som har eller nogen- sinde kan bevise sin Mission med saadanne Støttepunkter.

Esaia's forudsiger paa det tydeligste Messia's Lidelser, hans Lære, Freds- magling, Forsoning, Død, Opstandelse

og andre Begivenheder, som ere virkelig-gjorte indtil de mindste Enkeltheder i Jesu Kristi Person. At Messias skulde være Konge i en mere ophøjet Betydning, end en blot verdslig Fyrste, læses os i det gamle Testamente, i Sal. 89. 28. „Jeg vil gjøre ham til en førstefødte Son; den Højeste for Kongerne paa Jorden“.

Skripten omtaler ogsaa Messias, som en Frelser, en Fredsmægler og Forløser, hvilke Egenskaber alle passe paa Kristi Personlighed og Mission. Han skulde bekræfte sin Mission ved Mirakler, thi Esaias siger: „Da skulle de Blindes Øjne aabnes og de Doves Øren aabnes.“ (Esaias 35, 5.) Om Opfyldelsen læse vi i Matth. 11, 4—5: „De Blinde se, de Døve høre, de Halte gaa“ o. s. v. Messias skulde være fattig, foragtet og forkastet af sit Folk: Esaias siger (53, 3): „Han var foragtet og holdt snart op at være iblandt Mænd, en Mand fuld af Piner og som havde forsøgt Shædom, og som En, for hvem man skjuler Ansigtet var han foragtet, og vi agtede ham intet“.

Opfyldelsen. Luc. 9, 85: „Menneskenes Son har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved“. Messias skulde forraades af en af sine nærmeste Venner. (Sal. 41, 10 og Joh. 13, 18). „Den som aad Brød med mig, haver opløstet sin Hæl imod mig“. Væg nu Mærke til endog den mindste Omstændighed, som stod i Forbindelse med Messias Død: „De gavede mig Galde at æde, og de gavede mig Eddike at drikke i min Tørst“. (Sal. 69, 22). Opfyldelsen. „Men der stod et Kar fuldt af Eddike; og de fyldte en Svamp med Eddike og satte den paa en Tjop-Stængel, og holdt den op til hans Mund“. (Joh. 19, 29.) Messias skulde vorde gjennemboret. „Og de skulle se til mig, som de have gjennemstunget“. (Zach. 12, 10). Opfyldelsen.

„Men en af Stridsmændene stat ham i Siden med et Spyd“. (Joh. 19, 34.) Messias skulde faa en håderlig Grav. Se Esaias 53, 9 og for Opfyldelsen af Profetien, Matth. 27, 57—60. Det gamle Testamente bekræfter at Messias skulde opstaa fra de Døde: Se Sal. 16, 9—10 og Esaias 53, 10 og for Opfyldelsen Matth. 28 Marc. 16, 9 og Luc. 24—51.

Vi se Profetierne vedkommende den forjettede Sæd mangfoldiggjorte og forunderligt, fuldkomment, tilfredsstillende og uimodsigeligt opfyldte i Jesus. Vi se i Jesu Liv den skjønneste Moral, den ædleste Selvopofrelse, de mest op-højede Dyder og guddommelige Sandheder forenede med de fuldkomneste Begreber om Hellighed, og uden Frygt tør jeg udfordre hvem som helst til at finde hans Vige enten i Kirke- eller Verdens-Historien. Med et Ord, vi se i dette forunderlige Væsen Jehovas Karakter og Egenskaber paa den forunderligste og næsten ubegribeligste Maade og dog i Virkelighed sammenblandede med Menneskets — som Davids Son og Davids Jehova.

I hvor mange Henseender Kristus lignede Moses vil man bedst se af følgende Sammenligninger:

Moses var den mest begunstigede Profet under det gamle Testaments Uddeling; thi medens de andre Profeter kun havde Syner og Drømme, talte han med Gud Ansigt til Ansigt. Kristus sagde: „Vi tale om det vi vide og vidne om det vi have set“. (Joh. 3, 11). „Ingen kender Sonnen uden Faderen, og Ingen kender Faderen uden Sonnen, og den, som Sonnen vil det aabenbare“. (Matth. 11, 27.) I sin Bevisførelse med Jøderne, erklærer Jesus sig at være den Profet som Moses havde omtalt, der skulde komme efter ham. Jesus var en Lovgiver ligesom Moses; thi han

gav en Lov af en mere fuldkommen Bessaffenhed, mere udstrakt i sin Anvendelse og mere omfattende i sine Følger. Naar Moses sagde: „Du skal ikke tage Herrens, din Guds Navn forfængelig“, sagde Kristus: „Eders Ja skal være Ja og eders Nej skal være Nej; thi hvad der er over dette er ondt“. Naar den jødiske Lovgiver lærte: „Du skal elske din Næste som Dig selv,“ jaa lærte den kristne Lovgiver: „Efter Eders Fjender, velsigner dem, som Eder for, bande, gjører dem Godt, som Eder hade og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder“. Naar Moses lærte: „Dje for Dje og Tand for Tand“, sagde Kristus: „J skulle ikke gjengælde Dndt med Dndt, men, naar Nogen slaar Dig paa den venstre Kind, vend ham da den højre til ogsaa“. Naar Moses lærte Lydighed mod Loven, sagde Kristus: „Værer J derfor fuldkomne ligesom Eders Fader, som er i Himmelen“. Moses gav Love for en enkelt Nation, Messias gav Love for hele Verden. Moses blev oprejst for at befri Israels Born ud af Ægyptens Trældom og føre dem ind i det forjattede Land, men naaede ikke at fuldføre den sidste Del af denne sin Mission. Kristus befrier Menneskene fra en værre Trældom, nemlig Syndens, og indfører de Troende i „Guds Rige“ — det aandelige Kanaan.

Saaledes kunde jeg vedblive at fremstille analogiske Sammenligninger mellem disse to mærkværdige Personligheder, og jeg vil dernæst spørge: Ere disse Ligheder og Overensstemmelser i jaa mange Henseender, blot tilfældige Omstændigheder? Lad os søge i Verdens Historien, og se om vi kunne finde en Mand, som var jaa lig Moses som Kristus var, eller jaa lig Kristus som Moses var. Derjom vi ikke kunne finde en Saadan, da have vi fundet ham om hvem Moses

og Profeterne skrev, at være Jesus af Nazareth, Guds Son.

Messias skulde opofre sig selv som et Offer for Synden; thi Esaias siger: „Vi fore alle vild, som Faarene; vi vendte os hver til sin Vej, men Herren lod alle vore Misgjerninger møde ham“. Hvor fuldstændigt er ikke dette opfyldt i Jesu Kristi Person, indtil de mindste Enkeltheder. Det kunde næsten je ud, som om Profeten havde levet efter at disse Begivenheder foregik, og at han havde skrevet dem fra det Nye Testaments Evangelier, istedet for at profetere om dem iyt Hundrede Aar for Jesu Fodsel.

Mange af mine jødiske Brødre ville maasse spørge mig: „Derjom Jesus bejad jaadanne ophøjede Egenstaber, hvorfor tvang han da ikke Folket til at adlyde ham, og med Magt tog Sceptret fra Herodes?“ Svaret er ganske simpelt dette: „Hans Rige er ikke af denne Verden.“

Heri, mine elskede Brødre, laa den store Hindring som gjorde, at Joderne ikke modtog ham. De ventede, (men af hvad Grund kan jeg ikke sige), at Messias vilde komme som en mægtig Fyrste og ikke alene befri dem fra det romeriske Nag, men ophøje dem i andre Nationers Anseelse. Da han derfor viste sig, som den jagtmødige og ringe Jesus af Nazareth, paafulgte naturligtvis almindelig Skuffelse, som endte med det skjæbnesvangre Skrig: „Vi ville ikke have Denne til at regjere over os“. De tænkte ikke paa, at det Nag, som han kom at befri dem fra, var Synden — „at knuse Slangens Hoved“, og ødelægge Sidstnævntes tilvandede Magt over Folkets Hjertes. Jesus sagde: „Guds Rige er indeni Eder“ og ikke et glimrende Kongerige med Pomp, Rang og verdslig Glans, men derimod bestod

af Sandhed, Retfærdighed, Hellighed, Glæde, Fred og Tro.

Og nu, mine kjære Brødre af Israels Hus, har jeg endt denne vor Underjogelse. Fra vore egne hellige Skrifter, og fra de jødiske og andre Nationers Historiekrivere har jeg fundet Beviserne for, at Jesus Kristus er Messias. Jeg har omhyggelig, og jeg tror upartisk, overvejet Vidnesbyrderne baade for og imod dem. Jeg har fundet Messias at være sandt Menneske og sand Gud; „Kvindens Sød eller Afkom“ og dog „Samalech Abonai“ eller Jehovas Engel.

Vi have jét disse to Naturer paa en forunderlig Maade forenede i Kristi Personlighed. Vi have fulgt Messias Slægtlinje saa langt tilbage, som til Seth, Adams Son og fundet at Kristus stammede ogsaa derfra. Vi have underjagt angaaende den Tid, da Messias skulde komme, og fundet at Kristus netop kom paa den Tid, som var forudsagt desangaaende. Vi have efterjoret Messias Embede og fundet at ogsaa dette er blevet opfyldt ved Jesus.

Foruden disse Vidnesbyrd om hans Missions Gyldighed, have vi ogsaa Beviser i de Mirakler, som han udførte. Hans Maade at undervise paa, var ogsaa højt forskjellig fra den Maade, som de jødiske Skriftefogte brugte. Hans Dødsmaade og Omstændighederne ved samme, forudsagte ved Profeti og opfyldte bogstaveligt, og de Profetier, som han udtrede om os (Joderne) som et Folk, om hvis Sandhed Historien i alle Tidsaldrer siden samstemmer og især med Hensyn til Jernsalem's nærværende Tilstand, bevise ogsaa Evangeliet's Sandhed.

Sluttelig vil jeg i al Kjærlighed fremsætte det Spørgsmaal til enhver fordomsfri Jøde: Ere ikke Beviserne for, at Jesus af Nazareth er Guds Salvede, mangfoldige og uimodsigelige?

Derfor mine jødiske Brødre, efter al denne Underjogelse angaaende hans Mission, fremdeles haardnakket nægte at anerkjende ham at være den Messias, som Moses og Profeterne talte om, da spørger jeg: Hvem er den tilkommende Messias, og, om Jesus ikke er denne Messias, hvem er han da? I kunne ikke kalde ham en Bedrager og alligevel, med Nutiden Jøder, anerkjende Kristendommens Stifter for at være en dydig, oprigtig Mand, en Profet og Reformator. I maa indromme mere; thi jo mere I betragte de forbausende Kjendsgjerninger, som staa i Forbindelse med hans Livshistorie; jo mere I bestue den forunderlige Tilfjendegivelse af Guds Kraft, Iedsaget af Visdom og Barmhjertighed, som karakteriserede ham; jo mere I overveje den forbausende negennyttige Kjærlighed, som brændte i hans Hjærte for syndige Mennesker; jo mere I undersøge Planen for Menneskets Frelse, som blev saa fuldkommen gjenneført ved ham, desto snarere ville I ledes til at udbryde: „Du er den levende Guds Son.“

Til Slutning vil jeg i broderlig Kjærlighed paa det hjærteligste annode enhver af mine Brødre som ere af Israels Hus, om at give dette Emne deres alvorligste og inderligste Opmærksomhed. Derfor Jesus er Messias, (og det kunne I ikke modbevise,) og I fremdeles vedblive at nægte det, og forfaste ham, da have I Intet at vinde, men Alt at tabe. Det er ikke en Fejltagelse, som kan rettes eller et urigtigt Skridt der kan gøres om igjen, men eders Fred, eders Ulykkelighed i denne Tid jaavel som eders Skjæbne gennem Evtighederne afhænger af eders Valg.

I det jeg har antaget Kristendommen, har jeg ikke derfor antaget en ny Religion; thi det er den samme, om hvilken den menneskeliggjorte Gud Son — en

Jøde efter Kjødets, ligesom jeg — sagde: „Ikke et Bogstav eller Tøddel af Loven skal forgaa, uden det skal opfyldes altsammen“.

Evangelisterne vare Jøder, Disciplene vare Jøder, de første Kristne vare alle omvendte Jøder og i senere Tidsaldrer have mange Tusinde Jøder antaget Kristendommen. Jeg er ogsaa af Abrahams Slægt, opdragen ligesom I ere; jeg har indjuget de samme Ansæelser og de samme Fordomme som I have; jeg nærer de samme oplivende Forhaabninger, de samme brændende Ønsker, den samme inderlige Vængsel, som vore undertrykte Landsmænd, om at blive befriet fra Hedningernes Nag, Forfølgelse og Tyrani.

Jehova er villig at lade Eder vende tilbage fra eders Fangenstaaelse, saa snart som I ville modtage „hans Salvede“; endog saa nu klager han over Eder. idet han siger ved sin Profet: „Vender om til mig, o Israels Hus, hvorfor ville I dø?“

D vorder vise nu, paa denne eders Besøggelses Dag. Livet er usikkert, Tiden rinder hen, Døden venter, Evigheden fremsthyndes, Dommen forestaar. Opsæt ikke Tiden, mine Brødre; tov ikke, men fly, o fly til det eneste Haab, som holdes frem for Eder. Tro paa den Herre Jesus Kristus og I skulle vorde frelste! Amen.

Dr. Ed. Isaacson,
Saltøstads, den 11te April 1888.

En jødisk Rabbiner blandt Mormonerne.

En Dr. Isaacson fra Thykland, som var jødisk Rabbiner i sit Fødeland, har besøgt Utah og, efter omhyggelig at have undersøgt de Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdomme, forenet sig med Kirken. I August Maaned j. A. fra traadte han sin Stilling som Rabbiner (Præst) i det mosaiske Samfund, da han blev givet Valget mellem at gøre dette eller fornægte sin Tro paa Jesus Kristus som den forjættede Messias, og han har siden undersøgt nøjere de forskjellige kristne Samfund, indtil han tidlig sidste Foraar kom til Utah for at undersøge „Mormonismen“. Efter at være bleven overbevist om Sandheden af de sidste Dages store Værk blev han Søndagen den 25de Marts, af Præsident N. M. Cannon opfordret til at tale til de tyise Hellige i deres Foramlings-Lokale i Salt Lake City og gjorde ved denne

Lejlighed følgende Bemærkninger, efter at have læst nedenstaaende Stykke af Mormons Bog, Moroni 10 Kap. 31 Vers:

„Vaagn op, og rejs Dig af Støvet o Jerusalem; ja isør Dig dine dejlige Klæder, o Zions Datter, og befæst dine Nagler, og udvid dine Grænser til evig Tid, saa at Du ikke mere bestømmes, at den evige Faders Pagter, som han har gjort med Dig, o Israels Hus, maa vorde opfyldte“.

Derpaa tilføjede han: „Dette er en Bon, i hvilken Israels Hus hjertelig forener sig.“

Jeg er glad ved at have denne Anledning at tale til mine Brødre og Søstre i mit Modersmaal, og for at være i deres Selskab medens vi dyrke Gud i vor Faders Hus. Skjønt jeg har været jødisk Rabbiner, er jeg nu

overbevist om, at de Sidste-Dages Helliges Kirke er den rette og indeholder Saliggjorelsens Værdomme. Det væsentligste Arbejde, som paahviler de Sidste-Dages Hellige, er at gjøre Forberedelser for Jesu anden Tilkommelse; han vil selv se til det øvrige, som staar i Forbindelse med Profetiernes Opfyldelse vedrørende enhver Del af Israels Hus. Josef Smith begyndte dette store Værk, og det paahviler os at fortsætte det, indtil det er fuldbragt. Derjom Folk blot vilde aabne deres Øjne og se sig lidt om, vilde de snart se, at Herren virker paa en forunderlig Maade for sine Hensigters Gjennemførelse.

Det gjør mig Ondt, at mine Brodre tage Del i de Forfølgelser, som de Sidste-Dages Hellige nu lide under. De burde erindre deres egen Fortids Historie, og at de i flere Hundrede Aar maatte lide under Hedningernes Undertrykkelse. Alene Erindringen om dette burde afholde dem fra at mishandle deres Medmennesker og burde opmuntre dem til at vise den største Medfølelse for dem, der som et Folk stræbe efter at leve retskaffent og dyrke Israels Gud.

Jeg vil indstændigt opfordre mine Brodre og Søstre i denne Kirke til at virke med Iver for deres egen og deres Medmenneskers Frelse. De have store

Forjættelser givne dem, og de ville alle vorde opfyldte, dersom de Hellige ere trofaste imod Gud. Herren er villig og ønsker at velsigne dem, og ved dem vil Evangeliets Sandhed blive forkyndt til Jordens Ender og Bejen beredt for den Herre Jesu Kristi Komme, som jeg nu ved blev født og led for Verdens Synder.

Vi erfare af senere Efterretninger fra Utah, at Dr. Isaacson har faaet et Bærelse i Historiekriverens Kontor. Lokaler til Afbenyttelse for der at oversætte Mormons Bog i det jodisk-hebræiske Sprog. Man bestemte sig for Oversættelsen i dette Sprog, fremfor det rene Hebræiske af en meget vigtig Grund, den nemlig, at dette Sprog forstås af de fleste Føder i alle Verdensdele, indbefattende Tyskland, Østerrig, Rusland, Serbien og Rumænien. Dette Sprog er af nyere Oprindelse, idet det er fremkommet i Løbet af de sidste tre Hundrede Aar og har allerede sin egen Litteratur. Det vil bemærkes, at i dette Sprog, som tales saa mange Steder, vil Bogen kunne blive læst af mange Millioner Hebræere af alle Klasser, naar Tiden kommer, at Evangeliets Fyldte skal bringes dem, og Hedningernes Tider ere fuldkommede.

Et lille Sandkorn kan fordærve det mest fuldkomne Urværk, og i Hjemmet kan et hastigt uestertænkt Ord, et vredt Djekast eller en overilet Handling forstyrre Familielivets Fred. Signelsesvis talt, stille vi maaft Uvret rigtet, men dersom vi ikke stole paa Herren for at det kan holdes i Orden, saa kommer snart den gamle Fjende og kaster et lille Sandkorn i det, hvilket vil hindre Hjulene i deres regelmæssige Gang og fordærve Værket, hvorved det kommer til at gaa galt.

Enhver bør derfor søge Bistand hos Herren for at kunne bestaa i Fristelsens Time og derved blive i Stand til at holde Hjemmets Fred ved Lige.

Den 15de Juni 1888.

Apostelen Crastus Snows Dod.

„Apostel Crastus Snow døde den 27de Maj i Saltjostaden“.

Saaledes løb det Sorgens Budskab, som Telegrafsen bragte os om denne store adle og mærkværdige Mand's Endeligt, og skjønt vi endnu ikke er bleven gjort bekendt med de nærmere Omstændigheder, ja kunne vi dog ikke undlade strax at meddele „Stjernens“ Læsere denne sorgelige Nyhed.

Gud har saaledes behaget at kalde én af sine adleste Sønner til sig. Jesu Kristi Kirke paa Jorden har maattet give Afkald paa én af sine viseste Vejledere og virksomste Arbejdere og Apostle. Utah har mistet sin virkelige første Pioner, idet han var den Mand, som med sin værdige Kolega, afdøde Apostel Orjon Pratt, først betraadte den nu blomstrende, men den Gang øde, ørkenagtige Saltjo-Dal, den 22de Juli 1847, hvilket var to Dage før Brigham Young med de øvrige af Pioner-Selskabet endte den lange, søjsommelige og farefulde Pilgrimsrejse paa det Sted, hvor nu i 40 Aar Emigrationen, som en regelmæssig Strøm, har tilført Utah sine stræbsomme Indbyggere, der have faaet „Ørkenen til at blomstre som en Rose“. Den Mand, som allerede to Aar efter sin Ankomst til de Helliges nye Hjem, forlod sin ringe Bjælkehytte der tjente som Ly for hans dyrebare Familie som under de daværende Omstændigheder maaste mere end nogenfinde behøvede hans Nærvarelse og Understøttelse, han betænkte sig ikke paa at byde dem og sine andre Venner Farvel, for at bringe Evangeliets frelsende Budskab til et fremmed Folketærd i et langt fratiggende Land, hvis Sprog, Sæder, Love og Skikke vare ham aldeles ubekendte, og i Tillid til Gud, som han fra sin tidligste Ungdom havde tjent under de mest prøvende Omstændigheder, at begynde den lange farefulde Rejse over Ørkenen paany. Daarlige var han klædt og næsten uden Penge, men med Tro og en for ham ejendommelig Bestemthed om at gjøre sin Pligt, begyndte han Rejsen den 19de Oktober 1849, ledsaget af Uldsterne P. D. Hansen (Dansk) og J. E. Forsgren (Svensk), som vare beklædede til at være ham behjælpelige med at begynde Missionen i Skandinavien. Han skriver i sin Dagbog: „Præsident Young profetereede medens han lagde sine Hænder paa mit Hoved, at Vejen skulde aabnes for mig fra den Tid af, og at Herrens Engel skulde gaa for mit Ansigt for at berede Vejen hvor som helst jeg gik. Jeg skulde gaa og vende tilbage i Sikkerhed, og min Familie skulde Intet mangle under min Fraværelse“.

Selskabet som han rejste med bestod af omtrent 30 Brodre, bestemte som Missionærer til forskellige Lande og nogle Kjøbmænd, som rejste til Staterne efter Varer. Karavanen talte 13 Vogue med 42 Heste og Muldyr

De vare organiserede og godt bevæbnede for at være saa sikre som muligt for Indianernes Overfald, men trods disse Forsigtigheds-Regler stolede de dog især paa Gud, i hvis Vrinde de vare paa denne lange og farefulde Vandring. Paa et Sted undervejs kom saaledes en Gang omtrent 200 vilde Indianer-Krigere farende mod den lille Lejr, medens Brødrene hvilede til Middag, men ved den skjæle Holdning og koldblodige Optræden som Selskabet udviste, — men især ved et hjærtligt Forsyns Mellemkomst — standsede Indianerne pludselig i deres vilde Fart og gjorde Fredstegen, som naturligvis med Glæde blev modtaget. Sneen lagde dem ogsaa Hindringer i Vejen, idet den faldt tidlig i Begyndelsen af Rejsten, og blev undertiden temmelig dyb; Levnedsmidlerne bleve knappe, saa at de maatte paany dele imellem Selskabet for at Jagen skulde lide Hunger og da de den 7de December naaede Missouri Floden viste den sig stærk nok til at bære baade Vogne og Trædyr med Selskabet over til den modsatte Bred. Her fandt de og de udmattede Dyr den Hvile som de saa højlilg tiltrængte hos en Del Hellige, som endnu dvælede der efter deres Uddrivelse fra Nauvoo, og havde anlagt et Settlement (Nybygge) der hvor nu Staden Council-Bluffs ligger.

Vi kunne ikke vedblive at følge vor hedengangne Ven Skridt for Skridt paa hans for os saa velsignelsesrige Rejse over Land og Hav, men ville hermed bringe ham til hans Bestemmelsessted Kjøbenhavn, hvortil han ankom den 14de Juni 1850.

Som der var profeteret, da han blev velsignet af Profeten Brigham Young, fandt han Vejen aabnet for Evangeliet, idet Danmark netop havde faaet en ny Grundlov med en fri Forfatning, som lovede Folket Religionsfrihed. Han fandt ogsaa i Baptist-Menigheden og dens Forstander, Hr. Monster, den yderligere Hjælp, som han behøvede, idet Denne, som forstod lidt Engelsk velvillig tjente Brødrene som Tolk og Hjælp med at gjøre Evangeliets sande Principer bekendt for sine Trossæller og Andre. Skjønt denne Mand siden trak sig tilbage og endog stred imod Sandheden, saa var dog den ndsaaede Sæd frugtbringende og allerede den 12te August bleve de første tolv Personer døbt af Apostelen. De fleste af de Nyomvendte havde tilhørt Baptist-Menigheden. En Maaned senere blev Kirken formelig organiseret i Kjøbenhavn med omtrent 50 Medlemmer og Craffus Snow publicerede ved den Tid det første Skrift angaaende Kirkens Lærdomme „En Sandheds Røst til de Oprigtige af Hjertet“, i det danske Sprog. De ny Medlemmer vare meget ivrige med at sprede de glade Tidender, hvor som helst de kunde finde Anledning, og nogle af Brødrene bleve udsendte til forskjellige Dele af de scandinaviske Lande, hvor de, trods deres Uerfarenhed, fandt at Herren var med dem. Paa samme Tid arbejdede Craffus Snow i Forening med Ældste P. D. Hansen paa Oversættelsen af Mormons Bog, hvoraf det første Hefte udkom i Januar 1851. Den 1ste Oktober samme Aar udkom det første Nummer af Scandinaviens Stjerne, som han saaledes begyndte under tilskyndende meget ugunstige

Omstændigheder, idet de Hellige vare faa og fattige, og baade Pressen og Gejstligheden havde begyndt at rette sin Indflydelse imod den spæde Plante, som dette værdifulde Tidsskrift var beregnet paa at værne om og fremme. Men hans store Tro i dette, som i al hans øvrige Gjerning i Forbindelse med dette store Værk, lod ham forudsige at det vilde overleve flere af den Tids store Blade, som havde virket imod ham og at det vilde forøge sin Indflydelse.

Dette er sket og Skandinaviens Stjerne udkommer nu i sin 37te Aargang, to Gange om Maaneden, medens Nordstjernen, som et Fremskud af den Forstnaavnte, udkommer i det jvenske Sprog, ligeledes to Gange maanedlig og har opnaaet sin 12te Aargang. Det er høist interessant at se tilbage med hvilken Sikkerhed han foretog hvert enkelt Skridt til Forfremmelsen af Herrens Værk, som han var det ærede Medskab til at grundlægge her. Han stolede paa Forjættelserne, som vare givne ham angaaende Missionens heldige Udfald, men ikke uden sin egen hderste Lands-Austrængelse og ved at søge Herren i Bon og med Tro paa at faa Hjælpen, naar den behøvedes. Saaledes var Hr. Bording, som en Folge af saadan Bon, ledet til at modtage Tilbudet om at trykke Mormons Bog og jamme Firma har siden i de paafølgende 37 Aar vedblevet at trykke Kirkens mange Skrifter og Bøger, baade i det danske og jvenske Sprog, uden at den gode Forstaaelse mellem dette Firma og Kirkens Repræsentanter nogen- sinde har været forstyrret i mindste Maade. Da Br. Snow rejste til England i 1851, for at sikke sig de nødvendige Penge til at betale for Trykningen af Pagtens Bog og andre Skrifter bad han Herren om at styre det saa, at han kunde faa Pengene til Laans, men, tilføjede han „hellere som en Gave“, og det skete, at da han henvendte sig hos en engelsk Broder Tennant om at faa laane 200 Pund Sterling, (3600 Kroner) var denne strax villig, men forandrede sin Beslutning da han kom for at levere Pengene og sagde, at de vare ikke et Laan, men en Gave. Da han (Snow) saaledes udrustet vendte tilbage fra England i August 1851 fandt han sig omgivet af en stor Del oplyste og nidkjære indfødte Medarbejdere i Præstedømmet, og kunde i November afholde den anden General-Konference i Kjøbenhavn, i hvilken 3 organiserede Konferencer vare repræsenterede, nemlig: Kjøbenhavn, Aalborg og Fredericia. Den 20de, 21de og 22de Februar 1852 afholdt han den 3die General-Konference i hvilken henved 600 Medlemmer vare repræsenterede for Danmark og Nogle ogsaa fra Norge og Sverrig. Han kunde saaledes med Glæde betragte Frugterne af sit Arbejde under Guds Belsignelse, og han nød de Helliges Kjærlighed og Tillid i en næsten utrolig høj Grad. De foranstaltede derfor en Taknemligheds-Fest for ham. Ved denne Fest, som afholdtes i Fest-Lokalet i „Hotel du Nord“ vare omtrent 300 Personer tilstede, og den Eneste søgte at overgaa den Anden i at lægge Hengivenhed og Taknemlighed for Dagen, mod denne vor største menneskelige Velgjører. Den 4de Marts tog han endelig Afsted med de Hellige i Kjøbenhavn og ledjaget af 19 emigrerende

Hellige forlod han de nordiske Lande, som ved hans Trofasthed og Opofrelse ere blevne velsignede med Evangeliet og siden have sendt omtrent 30,000 af sine bedste Borgere til Zion. Tusinder have vedblevet at elske ham; og efterkom de lærte at kjende hans adle og ophøjede Egenstaber er denne Kjærlighed forøget, og hans Navn bæres nu af flere Hundrede af Zions Sonner, som ere fødte af standinaviske Forældre i Amerika, til taknemmelig Erindring om den Mand, som ved at bringe Evangeliet, tillige lagde Grundvolden til de forbedrede timelige Aar, under hvilke de i Utah, og andre Steder, hvor Standinavierne ere bosatte, kunne opdrage deres Børn og nyde Familie-Livets Gleder uden de mange Sorger, som de vare udsatte for i deres gamle Fædreland.

Crafts Snow naaede sit Hjem den 20de August 1852 efter at have været fraværende i næsten tre Aar. I Oktober j. A. blev han tilligemed Apostel George A. Smith kaldet til at lede Medjættelsen af 50 Familier i det ihdlige Utah. Det følgende Aar blev han kaldet til en Mission i og omkring Staden St. Louis i Missouri for at have Tilsyn med alle Kirkens Affairer i de vestlige Stater. Han forlod derfor atter Saltjostaden den 8de Juli 1854, og organiserede allerede den paafølgende 4de November en Stav af Zion i St. Louis, og den 22de j. M. udgav han det første Nummer af en Avis kaldet „St. Louis Luminari“ (Luminary mener Lys) og tog Ledelsen af Emigrations-Foreningerne, som nødvendiggjordes for at udruste de Hellige, der skulde drage over Sletterne til Utah. I 1855 afgik saaledes mer end to Tusinde Hellige til Jndsamlingsstedet i Bjergenes Dale. Han vendte selv tilbage til sit Hjem den 1ste Sept. 1855.

Den 22de April 1856 forlod han atter sit Hjem som Missionær til Staterne. Fra denne Mission vendte han tilbage i August det paafølgende Aar. Efter at have udført endnu en Mission i Staterne, blev han kaldet, tilligemed George A. Smith og Andre til at anlægge nogle ny Settlementer (Nybygge) ved Floderne „Santa Clara“ og „Rio Virgin“ i den ihdligste Del af Utah, i det Njemed, der at avle Bonuld, hvortil Territoriets Befolkning højlig trængte. Dette Missions-Selskab forlod Saltjostaden den 20de November 1861. Staden St. George og andre mindre Byer bleve anlagte ved denne Lejlighed, og Apostelen Craftus Snow har siden den Tid anvendt det meste af sin Tid, for at fremme det ihdlige Utah's Interesser, idet han præjiderede over denne Del af Zion i mange Aar, og ligeledes repræsenterede det i Utahs lovgivende Forsamling, naar denne holdtes, indtil han, med mange andre af Utahs bedste Borgere, nægtedes denne Borgerrret ved den berhgtede Edmonds-Lov.

I Aaret 1873 udførte han en kort Mission i Europa, og besøgte ved denne Lejlighed endnu en Gang Standinavien. Efter sin Hjenkomst har han næsten anvendt al sin Tid til at rejse om iblandt de Hellige i Utah, Arizona, Ny Mexiko, Colorado og Mexiko, og ved sine vise Raad og gode Besjledning styrket dem. Ligeledes var han behjælpelig med Anlæggelsen af nye Settlementer, hvor Lokalteterne tilbød sig, og der er vist

næppe nogen Mand i Kirken, som med mere Grund kan kaldes en „Pioner-Apostel“ end afdøde Erastus Snow. Hans utrættelige Ild og ihærdige Energi ere i Sandhed mærkbare, især i Betragtning af hans Alder i de senere Aar. Hans Navn vil blive hædret af kommende Slægter, som Den, der helligede alle sine Evner og sit hele Liv til Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden.

Erastus Snow blev født den 9de November 1818 i St. Johnsbury i Staten Vermont, Amerika, og var saaledes i sit halvhjersindstyvende Aar, da han døde.

Fred være med hans Stov!

Besiguet være hans Minde!

C.

Ankomst og Beskikkelser. Den 5te Juni, ankom følgende Missionærer fra Zion, nemlig J. J. Nielsen fra Brigham City; Mathias C. Lund fra Plain City; Bengt Johnson fra Provo; Gersén S. Bastian fra Washington; Ole Peteresen fra Clarkston; Niels Anton fra Spanish-Fork; Elof G. Erikson fra Grantsville og Lars Peter Nielsen fra Dvid.

De ere bestillede til at arbejde som følger: J. J. Nielsen og Mathias C. Lund i Kjøbenhavns-Konf. G. S. Bastian i Aarhus-Konf. Ole Peteresen og L. P. Nielsen i Aalborg-Konf. Bengt Johnson i Staane-Konf. Elof G. Erikson i Gøteborg-Konf. og Niels Anton i Stockholms-Konference.

Ældste Hans Larsén er løst fra at arbejde i Kjøbenhavns-Konference og er beskiftet til at arbejde i Aarhus-Konference.

H. C. Flygare,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Emigration. Det næste Emigrations-Selskab aagaar fra Kjøbenhavn den 19de Juli. De, som ønske at rejse med dette Selskab, bedes at gjøre Anmeldelse til deres respektive Konference-Præsidenter snarest muligt.

Tankeprog. Ukyndigheden er en Blomst, der visner hen ved Berøring, og aldrig blomstrer paant, selv om den vandes med Taarer.

— Hvo ere Menneskets værste Fjender? Den, som gjør Lys til Mørke, Sandhed til Løgn; den som stifter Splid i Familier, i Byen, Staten eller Nationen og giver Sværdet i Stedet for Fredens Palme. Den er min Fjende, jaavel som hele Menneskehedens Fjende. (Brigham Young.)

— Jo mere man med Glæde kan opofre sig for at gjøre Andre lykkelige, desto mere fremsthynder og sikrer man sin egen Lykke.

Korrespondance.

Liverpool, d. 29. Maj 1888.

Præsident N. C. Fihgare.

Kjære Broder!

Vi ere nu ankomne hertil og indlogerede paa Kent Torbets Hotel.

Rejsen hertil gik meget heldig. Som De véd, forlode vi Kjøbenhavn Kl. 11 om Aftenen den 24de under de aller-gunstigste Vejrforhold; thi Søen var blifstille og ikke en Binde rørte sig. Vi nød derfor en god Hvile, og tidlig næste Morgen vare Alle paa Benene og forenede sig i Taksigelse til Gud for hans Godhed.

Vi passerede Skagen omtrent Kl. 2 og styrede nu i en vestlig Retning. Vejret var fremdeles behageligt, men henimod Aften, da vi vare komne ud i Nordsoen, begyndte Skibet at ghyne foraarjaget ved Underjø. De Fleste vare ubante til denne Fornemmelse og vilde have foretrukket at ligge i en stille Søvn. Om Lørdagen holdt de Fleste sig i Sengen indtil Søndag Morgen, da den ubante Ghygning havde ophørt. Saa snart det kunde lade sig gjøre, kom Alle paa Dækket, og med Kap-tajnens Tilladelse holdt vi en Forjæm-ling paa Agterdækket.

Vi kom til Hull Kl. 4¹/₂ om Efter-middagen den 27de og var i Havnen Kl. 6; men maatte blive ombord til

næste Morgen Kl. 6, da Toldembeds-mændene kom og begyndte Underjøgelse af vore Sager. Nogle maatte aabne Kasser og Kuffetter, men mange slap.

Da vi vare færdige med Underjøgelsen, kom vi til Stationen. En Bogn hjorte vore smaa Gjenstande, og Emigranterne gik derfor meget bekvemt. Som vi passerede gennem Gaderne, horte vi Nogle sige: „Der er mange pene Folk iblandt dem! Vi havde nemlig borstet vore Klæder, noget som andre Emigranter ikke tager saa meget til Hjærte.

Vi forlode Hull Kl. 11 om Formid-dagen og ankom til Liverpool Kl. 4¹/₂. Paa Stationen (Exchange Station) bleve vi mødt af Guion-Viniens Agent, som havde en Bogn, hvorpaa de Svage, Børn og Tojet hjortes til vort Logi.

Sølelsen paa hele Rejsen har været god blandt de Hellige. Jeg har ikke hørt en Sjæl knurre over nogen Ting.

De norske Hellige kom hertil en Time senere og er indlogeret paa et Hotel ikke langt herfra.

Paa Fredag gaar vi ombord og paa Lørdag begynde vi Rejsen til Amerika.

De og Brødrene hilses venligt fra Deres i Bagten forbundne

P. C. Geertsen.

Aandens Udødelighed.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 269.)

Vi vilde nu lidt nøjere lægge Mærke til de Udtryk, som Bibelen lader Skaberen bruge. „Gud sagde: Lader os

gjøre et Menneske i vort Billede og efter vor Lignelse“ „og han skabte dem i Guds Billede; Mand og Kvinde

skabte han dem". Hvem talte Skaberens til, som sin Medhjælper i det store Værk, som han stod i Begreb med at udføre? Var der mere end et af disse ophøjede Væsener — mere end én guddommelig Person i hvis Billede Menneſket blev ſkabt, da Gud ſkabte to — i mange Henſeender forſkjellige — Væsener, nemlig Mand og Kvinde? De to Kjøn ere Vidner indtil denne Dag, at dette virkelige var Tilfældet, thi næppe vil Nogen ſige, at Kvinden ikke er ſkabt i Guds Billede, eller nægte at hun i det mindſte ligeſaa godt bevarer ſin Værdighed ſom Menneſke og Guddommens Repræſentant paa Jorden, ſom Manden. Enhver ſom kjennder Nutidens Folkeliv maa indromme hende dette.

Jeſus Kristus, ſom er Verdens Frelſer, lærte ſine Diſciple at bede til „vor Fader, Du ſom bor i Himmelen“, men kan Nogen tænke ſig en Fader uden ogſaa at maatte tænke ſig en Moder? — Træffende ſlaar derfor Zions inspirerede Digterinde Tonen an, naar hun ſynger:

„O min Fader, Du mig lærte
Ved din Aand at kalde laa,
Men før Aandſtabs Nøglen ſjænktes,
Grunden hertil dunkel laa.
Har jeg ifkun hiſt en Fader?
Hør, Fornufts og Sandheds Svar
Giver mig for viſt tilkjende,
At jeg der en Moder har.“

En himmeſk Fader indbefatter abſolut Begrebet om en himmeſk Moder, og da vi Menneſter kaldes Guds Børn, er Familie-Forholdet derved gjort fuldkommen klart og forſtaaeligt. Jeſus Kristus, kaldes „Guds Søn“, „den Forſtefødte af mange Brødre“. Paulus ſiger, at vi ere „Guds Slægt“, og Jeſus lærte os, at kalde Gud „vor Fader“, medens Salmiſten David lader denne vor Fader ſige om Kristus, „Du er min Søn, jeg fødte Dig i Dag“,

og Paulus ſtafſæſter dette Begreb. (Hebr. 1, 5—6). Endvidere ſiger han: „Have vi tilmed haft vore kjædelige Fædre til Opgytere og bevaret Frugt for dem, ſulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve? Thi hine revjede os for ſaa Dage efter deres Thkke, men han revjer os til Nytte, paa det vi ſulle blive delagtige i hans Herlighed.“ (Heb. 12, 8—10.)

Idet Gud taler til Job og viſer ham hans indſtrænkede Dommeſkraft og hvor uſikkert han var til at gaa i Rette med ſin Skaber, ſiger han: „Hvor var Du, da jeg grundfæſtede Jorden? forkynd det, om Du har Forſtand. Hvo har ſat dens Maal, efterſom Du ved det, eller hvo udſtrakke Maaleſnoeren over den? Hvorpaa ere dens Piller nedſænkte, eller hvo lagde dens Hjørneſten, da Morgenſtjerner ſang tillige og alle Guds Børn raabte for Glæde?“ (Job. 38, 4—7.) Her taler Skriften om alle Guds Børn, ſom værende tilſtede, da Jordens Hjørneſten blev lagt, eller med andre Ord, for at thdeliggjøre den billedlige Talemaade, da der blev gjort en Begyndelſe til denne Jordſ Skabelſe. De vare ikke alene tilſtede, men de glædede ſig ved denne Lejlighed og vare derfor begavede med Forſtand og Tænkeevne, uden hvilke de ikke kunde glæde ſig.

Vi ville dog endnu nøjere underſøge den hellige Skrift, om hvilken Jeſus ſagde: „I ransage Skrifterne og mene i dem at have evigt Liv, men diſſe ere de, ſom vidne om mig.“ Jeſus beder til ſin himmeſke Fader jaaledes: „Fader! Timen er kommen; herliggjør din Søn, at ogſaa han maa herliggjøre Dig; ligeſom Du har givet ham Magt over alt Kjød, paa det han maa give alle dem, ſom Du har givet ham et evigt Liv“.

(Fortſættels.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for første Halvaar 1883.

Konferencer.	Missionæ- rer fra Sion.			Børn.	Søst.	Søst.	Kæ- rere.	Diaconer.	Medlemmer.	Total.	Døde.	Eingirende.	Ibøttte.	Bøbe.	Gestjundre.	Konference Præsidenter.
	Ørene.	Kolpæ- verter.	Søst.													
Kjøbenhavn . . .	6	4	7	1	30	11	29	4	374	460	29		9	3		W. S. Hansen.
Narhns	4	1	4	4	48	7	17	3	333	417	26	2	3	3		L. S. Andersen.
Nalborg	4	2	4	2	14	5	8	4	179	218	30		2	1		M. Jørgensen.
Island	1		1		2				36	39						Einar Johnson.
Danmark	15	7	16	7	94	23	54	11	922	1134	85	2	14	7		
Kristiania:																
Norge	9	2	10		57	31	25	10	637	772	42	1	15	3	2	H. J. Christianen.
Stockholm	8		5	2	76	52	45	14	1166	1360	82	4	33	6	6	R. H. Nordberg.
Goteborg	7	2	8	2	38	27	26	16	453	572	44	4	4	4		R. P. Lindelof.
Skane	6		7	2	10	10	12	1	235	277	25	2	4	2		D. Olsen.
Sverrig	21	2	20	6	124	89	83	31	1854	2209	151	10	41	12	6	
Total Summa . .	45	11	46	13	275	143	162	52	3413	4115	278	13	70	22	8	

Dødsfald.

Pernille Jørgensen, født Jensen, døde den 21de April d. A. Hun var født i Ejstrup, Frederiksborg Amt, Danmark, den 5te September 1846.

Eben Jakobsen Stromnæs, født den 22de April 1817 i Bærum i Norge, døde i Ogden, Utah den 5te Maj d. A.

Indhold.

Dr. Edward Sjaacsons Grunde hvorfor han nu tror paa Kristus	272	Aufomst og Bestikkelser	285
En jødisk Rabbiner blandt Mor- monerne	279	Emigration	285
Red. Bem.: Apostelen Crastus Snøws Død	281	Korrespondance	286
		Mandens Udødelighed	286
		Statistisk Rapport	288
		Dødsfald	288

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af A. C. Flygare, Sorenzengsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (R. Petersen).